

Nu maa vi jo allesammen erindre, at der ved Undervisningen nede paa Statens Forskoleseminarium i Vejle netop lægges stærkt an paa at uddanne Eleverne i praktisk Færdighed. Det vilde derfor efter mit Skøn slet ikke være saa helt galt, om man hentede Lærerinder ude fra Folkeskolen, som i en Aarrække have gjort et Arbejde derude og vist sig netop særlig dygtige i praktisk Færdighed. Jeg vil derfor henstille, om man ikke kunde udvide det til ogsaa at tage disse Folk med.

Naar jeg nu har nævnt, at man paa Seminariet i Vejle — og jeg antager, Forholdet er det samme paa alle private Forskoleseminarier, skønt jeg ikke kender noget af dem — lægger særlig an paa at uddanne Eleverne i praktisk Færdighed med det Maal for Øje, at de skulle undervise Smaa børn, kunde jeg fristes til at tro, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) neppe havde synderligt Begreb om, hvorledes Undervisningen foregaar paa et saadant Seminarium. Jeg har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt dermed, og jeg vil sige, at jeg maa beundre den Maade, hvorpaa den praktiske Skolegerning — og det er jo deres væsentligste Arbejde derude — bliver indøvet med Eleverne, hvorledes de netop faa lært at tale med og behandle smaa Børn i Skolerne. Og naar det ærede Medlem udtalte, at Forskolelærerindernes Uddannelse var en Forringelse af Lærerernes Uddannelse, kan han paa en vis Maade have Ret, idet disse Lærerinder netop ikke erhverve sig saa mange Kundskaber, men i ganske særlig Grad faa Lejlighed til at øve sig i at meddele de Kundskaber, de sidde inde med, og som de altsaa have erhvervet sig, dels før de kom ind paa Seminariet, og dels i de 1½ Aar, de gaa paa Seminariet. Selv om den altsaa er en Forringelse af Lærerindernes Uddannelse, er det min Overbevisning, og den har jeg erhvervet mig gennem adskillige Aars Erfaring, at det er en absolut Forbedring for Skolen.

Det ærede Medlem udtalte sin Forundring over, at man ikke anvender Forskolelærerinder i Købstadskolen, men kun ude paa Landet, og han syntes at mene, at det var, fordi man ude paa Landet vilde have Lærerkrafterne saa særdeles billigt. Jeg tror nu slet ikke, at det er Grunden, men at Grunden er en ganske anden. I Købstæderne lægger man maaske for meget an paa de etaarige Klasser, hvor Børnene undervises af flere Lærere og Lærerinder i Løbet af deres Skoletid.

Ude paa Landet, hvor man har Forskoler, lægges Ansvar for de smaa Børns Undervisning og Opdragelse udelukkende paa Forskolelærerinden og ingen andre Steder. Fra den Skole gaa de saa over i Folkeskolen, over til Læreren, og saa kommer han til ene og alene at tage Ansvar for Arbejdet. At kunne lægge Ansvar for et bestemt Sted har overordentlig stor Betydning. Jeg ved fra den Tid, da jeg selv virkede i Skolen, at hvis Børnene ingen Ting havde lært, behøvede Skolekommissionen ikke at spørge om, hvis Skylden var, og naar Skolekommissionerne trindt om i Landet komme til Eksamen i Forskolen, vide de ogsaa, hvis Børnene kunne for lidt, hvor Ansvar skal lægges, og saa kunne de bruge deres Myndighed til at fremme Undervisningen. Den mest naturlige Udvikling af Skolevæsenet ude paa Landet er Ansættelse af en Forskolelærerinde ved hver eneste Landsbyskole. Men jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at naar man enkelte Steder har ladet Forskolelærerinden have de to yngste Klasser og derimod Læreren de to ældste Klasser, saa er det jo ikke og har aldrig været Tanken med Forskolelærerinderne, at de skulde besørge Undervisningen i de yngste Klasser. Det har aldrig nogen Sinde været Mening, og jeg anser det heller ikke for at være rigtigt.

Saa udtalte det ærede Medlem, at der gaves jo som bekendt Pædagoger af Guds Naade, og disse Forskolelærerinder var maaske saadanne Pædagoger af Guds Naade. Det ved jeg ikke, og det kan jeg ikke sige noget om; jeg ved kun dette, at de paa Seminariet i Vejle faa en ganske fortrinlig Uddannelse netop i at undervise og behandle smaa Børn. Lad mig føje til, at der kan jo ogsaa være Folk, som i deres Seminarietid og senere have lært en Mængde og sidde inde med en stor Masse Kundskaber, men som alligevel ikke ere Pædagoger, endnu mindre Pædagoger af Guds Naade.

Guldbrandsen: Det ærede Medlem fra Møen (Emil Petersen) mente, at Lærerinderne ved Seminariet i Vejle faa en noget for stor Løn. Det kan jeg ikke give det ærede Medlem Medhold i. Den højeste Løn, de kunne naa, er 2,400 Kr., og alle de kvindelige „Tjenestemænd“ — saaledes maa man jo sige — i de 4 Eta-ter, hvis Lønninger reguleredes i forrige Samling, have ogsaa som højeste Løn 2,400 Kr. Det mente man den Gang var en passende Løn, og jeg synes heller ikke